

Västerländska medier – Medskyldighet till brott mot mänskligheten

Den pågående israeliska attacken mot Gaza framställs ofta som ett "krig" av västerländska medier. Denna terminologi är inte bara missvisande – den är moraliskt och juridiskt felaktig. Ett krig innebär en konflikt mellan två suveräna stater. Gaza är dock inte en stat. Det är ett tätbefolkat område under militär ockupation och belägring, utan armé, flotta eller flygvapen. Enligt internationell rätt, särskilt artikel 1(4) i tilläggsprotokoll I till Genèvekonventionerna, har människor som lever under ockupation **rätten att göra motstånd**. Det Israel genomför är inte ett krig; det är en **militär operation mot en civilbefolkning**, en handling som fundamentalt bryter mot principerna för humanitär rätt.

Massförsvinnanden: Den tystade skräcken

Förödelsen i Gaza har nått apokalyptiska nivåer. En **Harvard-studie** fann nyligen att över **377 000 palestinier är försvunna**, en siffra som är **sex gånger högre** än den officiella dödssiffran på 62 000. Med Israel som kontrollerar varje gräns – inklusive **Rafah och Medelhavet** – finns det ingenstans för människor att fly. Dessa försvunna individer antas vara döda, begravda under ruinerna av sina hem. Ändå rapporterar stora västerländska medier antingen för lite om eller **ignorerar helt** denna nivå av förstörelse, och väljer istället att framhäva förskönade berättelser om "precisionsattacker" och "oavsiktliga skador".

Ett nätverk av tystnad och förtal

Israels handlingar stöds av ett **omfattande internationellt nätverk av lobbyverksamhet och medieinflytande**. Tusentals pro-israeliska organisationer verkar globalt och arbetar för att tysta kritik genom **ad hominem-attacker**. Anklagelser om antisemitism, nazistsympatier eller stöd för terrorism riktas rutinmässigt mot journalister, akademiker och människorättsaktivister som uttalar sig.

Denna skrämseltaktik förstärks av mäktiga individer och institutioner inbäddade i västerländska mainstream-medier. På **BBC** har Raffi Berg noterats för att konsekvent framställa Israels handlingar i gynnsamma termer. Samtidigt upprätthåller **det tyska mediekonglomeratet Axel Springer**, som tjänar pengar på fastigheter i illegala israeliska bosättningar, öppet pro-israeliska redaktionella riktlinjer. Detta är inte slumpmässiga fördomar – de representerar systemiska, **institutionella allianser** som prioriterar ideologisk lojalitet framför journalistisk sanning.

Delegitimering av ansvar

Den israeliska propagandamaskinen riktar sig också mot internationella institutioner. **UN Watch**, en Genève-baserad NGO, har lett ansträngningar för att misskreditera **FN**, **UNRWA** och **Internationella brottmålsdomstolen (ICC)** genom att anklaga en Buddhist för antisemitism för att undersöka Israels krigsbrott. Detta är inte isolerade förtalskampanjer – det är avsiktliga strategier för att **delegitimera alla former av internationellt tillsyn eller rättvisa**.

Desinformation som vapen

I den digitala sfären används hashtags som **#Pallywood** och **#TheGazaYouDontSee** för att skapa tvivel och förneka palestiniernas levda erfarenheter. **#Pallywood** anklagar cyniskt palestinier för att fejka skador och dödsfall, medan **#TheGazaYouDontSee** försöker motbevisa visuella bevis på svält och förödelse genom att visa handplockade bilder av relativ normalitet. Dessa kampanjer är inte harmlösa – de är **avsiktliga desinformationsinsatser** för att undergräva global solidaritet och normalisera grymheter.

Streicher-precedenset

Mediets roll i att normalisera våld har en skrämmande historisk parallell: **Julius Streicher**, den nazistiska utgivaren av *Der Stürmer*, som dömdes vid **Nürnberggrättegångarna**. Streicher skadade aldrig någon fysiskt, men hans obevekliga uppvigling till rashat och propaganda ansågs tillräcklig för en fällande dom för **brott mot mänskligheten**. Precedenset är tydligt: **ord kan döda**, särskilt när de används för att rättfärdiga och möjliggöra massvåld.

Medskyldighet genom journalistik

Västerländska medier misslyckas idag inte bara med att rapportera objektivt – de är **aktivt medskyldiga** till att forma offentliga narrativ som rättfärdigar kollektiv bestraffning av ett ockuperat folk. Deras användning av eufemistiskt språk, utelämnande av avgörande fakta och demonisering av offer är inte en serie misstag. Det är en del av en **systematisk process för att skapa samtycke** till pågående grymheter.

Slutsats: Ett krav på ansvar

Blodsutgjutelsen i Gaza sker inte i ett vakuum – den möjliggörs av en global informationsarkitektur som maskerar förtryck som försvar och framställer folkmord som politik. Västerländska mediers medskyldighet måste **granskas inte bara etiskt utan också juridiskt**. Fallet Streicher bevisar att **propaganda inte är en neutral handling**. Det är en form av deltagande i brott mot mänskligheten. Om världen är seriös med rättvisa och mänskliga rättigheter, måste den utvidga sin granskning till journalister, redaktörer och chefer som bidrar till att göra sådana brott osynliga, accepterbara eller rättfärdigade.